

МЕХАНІЗМИ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

УДК 321.013

DOI <https://doi.org/10.32838/2663-6468/2020.2/07>**Безена І.М.**

КЗВО «Дніпровська академія неперервної освіти» Дніпропетровської обласної ради»

СУЧАСНІ МЕХАНІЗМИ РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ЕТНОКУЛЬТУРНОЇ ПОЛІТИКИ В РЕГІОНАХ УКРАЇНИ

Стаття присвячена дослідженню нових механізмів сучасної регіональної державної етнокультурної політики в Україні. Розглянуто практичні механізми налагодження конструктивної співпраці місцевих органів влади та представницьких етнокультурних організацій у різних регіонах Дніпропетровщини. В окреслених контекстах проаналізовано різні форми організаційної діяльності органів місцевої влади від об'єднаної територіальної громади до обласного рівня публічного управління.

У дослідженні проаналізовано окремі аспекти практичних результатів реалізації державної політики у сфері етнокультурних відносин і розвитку суспільства сталого комфортного середовища, розвитку освітньо-виховних процесів у формуванні освіченої і толерантної особистості. У сучасних умовах України актуалізується питання про дослідження особливостей державної політики, націленої на розвиток гнучкої суспільної системи (публічної та регіональної політики, освіти, культури), діяльності регіональної влади в процесах, які спрямовано на формування власної національної ідентичності та терпимості до представників інших етнічних груп. Державна політика у сфері етнокультурного розвитку країни, її формування і реалізація обов'язково мають базуватися на загальноціннісних суспільних принципах: демократії, законності, гуманізму, публічності, науковості тощо. На сучасному етапі розвитку України є потреба у визначенні ефективності державної етнокультурної політики, яка пов'язана із системною спроможністю інституцій державної служби й адміністрування забезпечувати її вироблення та реалізацію.

За результатами дослідження встановлено, що від рівня роботи регіональної влади та громадського активу різних етнічних культур залежить розв'язання соціально-економічних проблем, створення інвестиційної привабливості та поступ у процесах змін пріоритетів громади, спрямованих на створення сприятливого і комфортно середовища для людини. Висновками дослідження є тези про актуальність послідовної організаційної діяльності публічних інститутів громади, націленої на збереження миру і співіснування різних етносів, формування взаємоповаги у представників різних етнічних груп та системи культурно-освітньої просвітницької роботи, залучення громадян різних етнічних груп до реалізації інфраструктурних проектів у громадах, які спрямовано на позитивні зрушення в якості життя та миру.

Ключові слова: етнополітики, територіальна громада, повноваження органів влади, самоорганізація населення, толерантність.

Постановка проблеми. Суспільне життя в Україні перебуває в процесі розширення демократизації та децентралізації публічної системи організації влади, розвитку громадянських етнокультурних інституцій та підвищення статусу громадянина. На вказані напрями зорієнтована змістова і конструктивна діяльність органів влади з реалізації державної етнокультурної політики, яка визначається регіональними стратегіями, розмежуванням повноважень органів публічної влади, від центрального до регіонального рівня, місце-

вого самоврядування, долучення до регуляторних процесів громади етнічних інститутів громади.

Сучасна регіональна та державна політика визначені стратегіями європейської перспективи, яка окреслює системну і послідовну роботу, спрямовану на потреби пріоритетів державної етнокультурної політики та забезпечення єдності українського суспільства. Можна окреслити такі пріоритети: конструктивна і діяльнісна співпраця органів влади та етнонаціональних інституцій, послідовне й всебічне залучення громадян

до місцевих і загальносвітових тенденцій сталої багатоетнічної культури, розвитку неконфліктного середовища та становлення міцного балансу полікультурності з перспективами суспільно-політичного розвитку держави.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Окреслена наукова проблема має своє коло дослідників. Так, у науковій літературі широко висвітлюються процеси національного життя українського полікультурного суспільства (І. Іванченко, В. Наулко, М. Панчук, Б. Чирко, О. Антонюк, В. Євтух, І. Кресіна, І. Курас, О. Майборода, М. Обушний, В. Панібудьласка, М. Панчук, В. Ребкал, В. Трощинський, М. Шульга, П. Надолішний, В. Скуратівський та ін.).

Постановка завдання. Автор визначив за мету здійснення окремих досліджень сучасної регіональної і державної етнокультурної політики, загальних механізмів її реалізації на прикладі Дніпропетровського регіону, в процесі реформи з демократизації і децентралізації. *Методи дослідження:* аналіз теоретичних і практичних джерел за темою статті, узагальнення тенденцій та синтез ідей та практик регіонального рівня.

Виклад основного матеріалу дослідження. Саме через людину, її соціально-культурні чинники проходять суспільні процеси впливів на всі сфери життя і змістові напрями національної політики й економіки. Вони охоплюють зовнішні та внутрішні процеси, наприклад: громадянське багатокладне етнокультурне середовище; культурна ідентичність особистості; комунікативні канали; суспільні середовища: мас-медіа, туристично-рекреаційна індустрія, творча сфера (кіно, театр), освіта, публічне управління тощо. Україна робить кроки, спрямовані на інтеграцію до європейських структур та пошук механізмів реалізації нового національного законодавства з метою захисту інтересів національних спільнот й окремих громадян.

Необхідно зазначити, що до окресленої теми можна включати й контексти «типології регіонального людського розвитку» (людський розвиток, регіоналістика, просторова диспропорційність, нерівність соціального розвитку, управління соціальною системою, етнопонаціональний розвиток, стимулювання розвитку мов національних меншин тощо). Зрозумілим є питання, що проблема знаходиться в міждисциплінарному контексті знання в оцінках ключових індикаторів регіонального розвитку та його ефективності. Науковці, оцінивши всі кластери людського розвитку, зараховують Дніпропетровський

регіон до числа територій із «низьким рівнем розвитку та слабкими темпами його зростання, зі збереженням асиметричності розвитку: розроблення нових стратегій у сфері людського розвитку, впровадження комплексних програм розвитку з дієвою системою моніторингу та звітності; системність у вирішенні найбільш гострих проблем у сфері людського розвитку» [1, с. 10, 33]. Отже, проблеми в широкому розумінні людського розвитку, створення комфортного середовища для людини завжди впливають на економічний розвиток території та стан сталого розвитку громади і особистості.

Урівноважена державна етнопонаціональна політика справляє значний вплив на національну безпеку держави, неконфліктний суспільний розвиток та всебічне і збалансоване забезпечення дотримання прав й свобод людини. Відповідно, мають системно проходити процеси створення передумов для розвитку і збагачення етнопонаціональних взаємовідносин, які мають бути наслідком глибинних механізмів ідеологічно-гуманістичних засад у розвитку багатонаціонального суспільства. Окреслені засади, на нашу думку, уможливають об'єднання, консолідацію навколо єдиної загальнонаціональної ідеї і баланс соціальних, політичних, духовних орієнтацій представників різних національностей. Адже нині в суспільстві ще немає чіткого трактування і розуміння спільних етнодуховних цінностей, що, можливо, стримує процеси його консолідації, як етнопонаціональної, так і соціальної. Окреслені чинники консолідації, крім того, впливають на розвиток громадянського суспільства, інтегрування в європейський етнопонаціональний простір, об'єднання навколо консолідуючого принципу поваги до особистості й її прав та вибудовування загальнонаціональної ідеї України.

Соціальна й етнопонаціональна політика має переважно спрямовуватись на розвиток національної культури і традицій та задоволення духовно-етнічних потреб людини. Тому необхідно сприяти розвитку культур всіх етносів, що, відповідно, зумовить створення єдиного культурного простору держави, гуманізацію і неповторність соціокультурного простору. А найважливішою метою має стати проблема розв'язання суперечностей у сфері розвитку національної культури й буття, прагнення до збагачення соціокультурного простору, розвиток свободи індивідуального вибору особистості. Таким чином, етнопонаціональна політика завжди має виходити із загальних аксіом: цінність національної культури

є діалектико-об'єднуючою єдністю національного й загальнолюдського, етноспецифічного й загальнонаціонального, регіонального й місцевого, індивідуального й територіального; у ході практичної діяльності без цінностей національних, регіональних і загальноцивілізаційних неможливо досягти балансу та ефективного результату.

З огляду на вищевикладене, неможливо створити ефективну систему етнонаціональної політики, яка спрямована на конструктивний розвиток національних культур без відповідного матеріального та організаційного забезпечення. Досить тривалою та системною практикою є певною мірою несправедливе ставлення до проблем культурної спадщини і залишковий принцип у фінансуванні її сфери, що призводить до негативних наслідків (занедбаний стан будівель, втрати пам'яток культури тощо), імітації діяльності в її процесах.

Як вже раніше зазначалося, окреслились нові виклики у практичних механізмах здійснення реформи публічної сфери: 1) поява нових об'єднавчих і етнокультурних факторів різних територій/регіонів держави; 2) розширення секторальних процесів реалізації державної політики в етнонаціональній сфері; 3) недосконалість гнучкості механізмів державних регулюючих процесів етнокультурного розвитку; 4) непрозорість різнорівневих комунікативних процесів у секторальному полі «публічна влада – етнонаціональні інституції» в умовах поглиблення демократії та децентралізації нашої держави [2]. Сучасні дослідження визначили актуальну змістову проблему – обмеженість в системних управлінських впливах на процеси етнонаціональних відносин, що може стати передумовою ризиків у збереженні єдності суспільства та подоланні конфліктів.

Необхідно розглянути питання про змістовий складник поняття «механізми державного управління», щоб перейти до практик їх реалізації на регіональному рівні, починаючи від області та переходячи на рівень «місто-село». На думку дослідників, «механізм» можна тлумачити з позицій філософії, політології та публічного управління. Так, К. Шило, узагальнивши всі наявні концепти, дійшов думки, що «механізм державного управління є складним та багатокomпонентним інструментом реалізації національної політики», і, відповідно, базовим є його «елементом» є поняття «механізм», який постає через розуміння «внутрішнього устрою, систему», «сукупність етапів і процесів», «залежність менеджменту від особливостей організації, яка може бути централізованою і децентралізованою» [3, с. 305]. Отже,

механізми публічного управління маємо сприймати як певну сукупність всіх організаційних засобів (від методів, важелів, інструментів, політики, правового, нормативного та інформаційного забезпечення) та цільового спрямування впливу з метою досягнення суспільно необхідного результату.

На основі проведеного дослідження можна стверджувати, що певні механізми публічного управління потребують нового підходу до регуляторних процесів етнонаціональної політики на рівні регіонів України. Адже найбільш поширеним механізмом взаємодії між органами публічної влади та громадянськими інституціями постає робота консультативно-дорадчого органу, організаційна діяльність якого не враховує етнонаціональні особливості регіону.

Відповідно, кожен регіон України має окремі етнонаціональні особливості та актуальні напрями роботи. Необхідно зазначити, що в певному числі органів публічної влади регуляторні функції етнонаціональної політики закріплено за управліннями (відділами) культури, що значною мірою проводиться за залишковим організаційним принципом. Окреслене характерне для місцевих структур влади, що є свідченням недооцінки значення і формату реалізації державної етнонаціональної політики на місцевому рівні.

Насамперед нас цікавило ставлення громадян на різних територіях Дніпропетровщини до проблеми етнонаціональної політики в їх громаді. Нами було проведено дослідження серед респондентів Дніпропетровської області щодо публічної діяльності та окреслено концепти: 1) міжнаціональні відносини в регіоні оцінюються як стабільні; 2) всі опитані зазначають, що у їхньому населеному пункті проживають представники різних етнічних груп; 3) більшість громадян терпимо ставляться до представників інших етносів; 4) 10% громадян говорять про випадки дискримінації щодо близьких, родичів, друзів, знайомих; 5) 6% мають власний досвід дискримінації за етнічною ознакою (як учасник та жертва); 6) 60% знають приклади принижень за етнічними ознаками; 7) близько 10% висловили думку про ризики міжетнічних конфліктів. Таким чином, підбиваючи підсумки соціологічних опитувань серед громадян, зауважимо, що проблеми етнонаціональної політики для людини особливо актуальні по всій території Дніпропетровської області.

Необхідно зазначити, що світова практика має наочний приклад, набагато ближчий до поліетнічної України, – Канаду. Адже, за визнанням Комісії

з культури та розвитку ЮНЕСКО, найрозвиненішою у світі є саме канадська місцева модель мультикультуралізму та державного управління у сфері підтримання етнічної різноманітності країни [4]. В Канаді такі ефективні результати етнічної структури стали помітні для суспільства завдяки змінам у складній та системній політиці федеральної влади країни. Країна пройшла мовне протистояння, «тиху революцію» 1960-х рр., модернізацію суспільства в провінції Квебек, місцеві та федеральні референдуми, нове протистояння і сплеск націоналізму, тривалий процес перегляду власної політичної позиції федеральними структурами влади та пошуку шляху врегулювання етнонаціональної проблеми. Саме ефективна робота федеральної влади поставила остаточну крапку в глибокій етнічній кризі, а шляхи були такими: заходи попередження сепаратизму; перегляд складових питань у перепису населення 1996 р.; встановлення самоідентифікації населенням за етнічною ознакою і мовним питанням; відкритість до еміграції тощо. Відповідно, реальна, а не секторальна, політика мультикультуралізму із забезпеченням права людини на умови взаємоповаги, толерантності, соціальної справедливості та гарантування рівності в суспільстві незважаючи на етнічні ознаки, спонукала все суспільство і владу до модернізації. Активність публічної влади та суспільних інституцій Канади стимулює вільний індивідуальний процес творчого самовираження серед інших етнічних культур, вибір спектру культур, отримання підтримки (фінансової та іншої) для збереження етнічної особливості і мови, чітке розмежування повноважень федеральної, провінціальної та муніципальної влади. Окреслені організаційні заходи стали позитивним прикладом для наслідування іншими державами в системних змінах вектора мислення суспільних кластерів, людини та соціально-економічної стабілізації в країні.

Незаперечно, людина навіть у віддаленому куточку планети себе визначає насамперед як представника певної держави та носія національної ознаки. Тому в окресленому контексті актуалізуються поняття «національна держава», «національні інтереси», «національна безпека», «національні меншини», «етнічні групи», «титультний етнос», «корінні народи», «етнічний радикалізм», «державна мова», «мова національної меншини» тощо. В Україні так вже традиційно склалось, що етнічні та конфесійні меншини не мають політичного статусного важелю, а цілі та завдання етносів і суспільних інституцій відкла-

даються та не визначаються в соціально-культурному їх наповненні. Окреслені проблеми особливо загострились у зв'язку із сучасним публічно-освітньо-мовним станом в Україні, нереальним змістом діяльності публічного сектору країни та спробами зовнішніх сил втрутитись у внутрішні суспільно-етнічні проблеми нашої держави. Особливістю наших регіонів є питання про малу чисельність етнічних груп та розпорошеність (дисперсно) по різних громадах, що ускладнює збереження єдності в таких етносах, питання їх статусу та суспільства громади.

В окреслених контекстах особливого значення набуває проблема дотримання спеціальних принципів, а саме: розуміння полікультурності територій; самоцінність етнічних культур; єдність прав та обов'язків громадян і їхніх спільнот у задоволенні етнокультурних інтересів; орієнтація носіїв етнокультури на загальнолюдські духовні цінності; сприяння розвитку етнічної та національної ідентичності людини; державна підтримка етнокультурного і мовного розмаїття; підтримка етнокультурної творчості і народних промислів; формування етнокультурної толерантності і терпимості тощо. В Україні на центральному і регіональному рівнях створено розгалужену мережу підвідомчих установ, громадських організацій та закладів національної культури. Автор підтримує думку окремих дослідників, що інституційні механізми публічного управління можна розглядати як сукупність взаємозв'язків між формальними і неформальними інститутами держави [5, с. 105; 6].

Проведені нами дослідження з етнокультурного життя різних регіонів Дніпропетровщини, відповідно, надали змогу виявити його поліфонічність та багатогранність. Одним з актуальних завдань державної влади та соціальних інституцій на етапі реформування публічних інституцій є формування і проведення якісно нової державної регіональної політики. Ю. Хабермас (Habermas, Jürgen) зауважує: «Масова демократія <...> знаходиться в кінці розвитку, <...> національна держава відповідає важливим передумовам для успіху демократичного самоуправління суспільства» «комунікативної дії» [7, с. 109]. Регіональний аспект державної політики в етнонаціональній сфері потребує всебічних досліджень у контекстах трансформаційних процесів у національному просторі. А. Леонова зазначає, що державна регіональна політика включає у свій спектр не тільки соціально-економічний, а й «етнонаціональний, етнокультурний розвиток країни», а також тісно пов'язана з процесами здійснення

адміністративної реформи та вдосконаленням адміністративно-територіального устрою [8, с. 11]. Важливою особливістю концепції демократизації культури є європейське розуміння питання визнання права людини як суб'єкта культури не лише на «доступ до культури», а і на участь у процесах формування та реалізації культурної політики на регіональному рівні.

За результатами Всеукраїнського перепису 2001 р., стосовно дослідження етнопроцесів по Дніпропетровській області наведемо актуальні відомості про найбільш численні національності від загального числа громадян 3,5 млн осіб: українців – 79,3%, росіян – 17,6%, білорусів – 0,8%, євреїв – 0,4%, вірмен – 0,3%, азербайджанців – 0,2%, молдаванів, циган, татар, німців – по 0,11%; грузинів, болгар, корейців, узбеків, греків – від 0,08 до 0,03%. Так, за даними перепису, громадяни висловилися щодо рідної мови: українська мова – 67,5%; російська мова – 21%. Частка інших мов, які були вказані як рідні, становила 2,9%. Найбільш схильні вважати рідною мовою мову своєї національності росіяни, угорці, кримські татари і румуни. Найменше схильні вважати рідною мовою національності євреї, греки, поляки і білоруси [9]. Тому основна діяльність регіональних органів влади у налагодженні співпраці з етнопонаціональними групами вибудовується з огляду на етнічний поділ і мовну традицію. Адже формування громадянського суспільства передбачає тісну співпрацю і стійкі взаємовідносини в комунікативному полі, які, своєю чергою, створюють передумови миру та порозуміння в соціально-економічному векторі регіону.

Одним із поширених механізмів взаємодії між органами влади та громадськими організаціями є діяльність консультативно-дорадчих органів відповідного спрямування. Додатковим ресурсом у державних механізмах співпраці в контексті «влада – громадські етнопонаціональні організації» є допомога громадським організаціям (консультування, системна культурно-освітня робота, етнофольклорні свята й популяризація досягнень народних майстрів, сприяння співпраці інформаційно-комунікативними ресурсами, освітні тренінги та проекти формування етнічної толерантності тощо).

У регіоні легально діє низка громадських організацій, які об'єднують громадян і окреслюють самоідентичність за етнопонаціональною ознакою. У головному управлінні юстиції в Дніпропетровській області зареєстровано близько 60 об'єднань етнопонаціонального спектру діяльності, які пред-

ставляють такі етнопонаціональні групи: українців, євреїв, росіян, греків, вірмен, азербайджанців, грузин, циган, поляків тощо [10]. Тому публічна влада регіону, реалізуючи державну політику, знаходить шляхи конструктивної співпраці з окресленими інституціями національної культури, освіти та розвиває співдружність різних етнопонаціональних груп.

Основна місія публічних інституцій громади – попередження умов для виникнення міжетнічних конфліктів, розвитку радикальних націоналістичних рухів та створення позитивних умов для етнічної толерантності і терпимості. Безальтернативною передумовою недопущення конфліктів є пошук моделі поведінки і готовності до поступок в окремих етнопонаціональних питаннях, викорінення політичної, економічної, соціальної, культурно-релігійної дискримінації з державної політики і суспільного життя.

Ключовою місією державних органів влади у процесах запобігання різних форм міжетнічних конфліктів, які є свідченням кризи, є формування передумов і стимулів заохочення взаємодопомоги і підтримки нужденних й соціальне вирівнювання серед громадян [11]. Ми вбачаємо певні складнощі в окресленому процесі в щоденних практиках громади: 1) потрібно знати і розуміти, що конфлікт назріває або поглиблюється; 2) віднайти і вбачати важелі впливу на окреслені етнопонаціональні конфліктні ситуації; 3) зробити спектральний аналіз та окреслити можливі заходи подолання конфлікту; 4) ефективно розв'язання міжетнічної проблеми з метою недопущення у майбутньому; 5) системні стратегічні заходи врегулювання больових міжетнічних проблем. Таким чином, значення змістовної і стратегічної публічної діяльності є основою збереження безпеки, єдності та сталого етнопонаціонального розвитку громади, подолання ознак етнічної ворожнечі, ксенофобії й екстремізму. Окрім того, акцентування уваги суспільства і регіональної влади на системному веденні виваженої державної етнопонаціональної політики поки що не має конструктиву та національно-регіональної моделі розвиненої поліетнічної громади. Але вже є окремі приклади, коли при органах об'єднаних територіальних громад створюються та послідовно працюють етнічні органи місцевого самоврядування, які проводять поглиблену інтернаціоналістичну діяльність в аспекті співпраці, взаємодії та чуттєвості до етнопонаціональних стратегій території.

Водночас склалась занадто недобра і неконструктивна ситуація: чинні механізми діяльності

публічних інституцій, як центрального, так і регіонально-місцевого управління, залишилися зі старими, радянськими і стримуючими технологіями вирішення етнопонаціональних питань громади. Невиважена політика, силові технології впливу, економічна нерівність розвитку територій, застарілий поділ територій, поділ на дотаційні і донорські громади, обмеження повноважень у прийнятті етнопонаціональних рішень, неспроможність вирішувати проблеми в нових умовах, закритість політичної системи в регулюванні місцевих етнічних проблем, втягування етнічних груп до політичних протистоянь у суспільстві призводять до поглиблення проблеми у взаємовідносинах етнопонаціональних груп на місцевому рівні та недовіри до результатів діяльності публічної влади. Нашими висновками є думки про необхідність втілення інтеграційних стратегій та чутливого ставлення до етнопонаціональних проблем громади, що, відповідно, позитивно вплине на збереження цілісності держави та успішність суспільства.

Проведені зіставлення підтверджують ризикові стани справ, коли: 1) є певні колізії в управлінні, непорозуміння між центральними та місцевими органами влади, що призводить до додаткового напруження у справах; 2) є зневажливе ставлення до етнопонаціональних питань у представників публічних інституцій; 3) відсутні правове регулювання проблеми етнічних меншин та їх тлумачення, право участі (в органах місцевого самоврядування, публічної влади, права на публічність тощо) і відповідальність за порушення їх прав; 4) є крихкий баланс етнічноконфесійних питань громади; 5) відсутні дії, спрямовані на формування в особистості культури міжнаціональних відносин через освіту і виховання. Таким чином, лише в державі, де забезпечено гармонійні між-етнічні відносини та дієві інструменти подолання

протирич, можна реалізувати всі конституційні права людини всіх етнічних груп та зберегти єдність, цілісність і державну безпеку.

Висновки. Здійснений аналіз дає змогу дійти таких висновків:

1) органи публічної влади центрального та регіонального рівнів мають забезпечувати дотримання прав і свобод громадян, сприяти конструктивній співпраці з етнопонаціональними інституціями, реалізовувати соціально-гуманітарну політику на регіональному рівні та політику мультикультуризму;

2) задля здійснення успішної етнокультурної політики в контекстах людського розвитку саме держава та регіональні органи влади мають керуватися пріоритетами: а) створення сприятливого і вільного доступу громадян до етнокультури, розвитку мов меншин та процесу реалізації культурної політики; б) відновлення і популяризація культурної самобутності української нації, національних меншин та подальше її формування в системі європейських ціннісних етнічних координат через освіту, культуру та людське середовище; в) сприяння сталому розвитку культур національних меншин та регіональної субкультурної багатоманітності України тощо;

3) актуалізується питання розмежування повноваження центральних й регіональних органів управління та структур місцевого самоврядування в реалізації політики у сфері захисту прав етнічних меншин в Україні, залучення представників етнічних меншин до публічного управління як на місцевому, так і на державному рівні.

Нами визначено проблематику подальших розвідок з окресленого питання дотримання прав громадян у розвитку мовної національної ідентичності та осмисленні вказаних процесів в освітній системі регіону.

Список літератури:

1. Людський розвиток в Україні. Модернізація соціальної політики: регіональний аспект : колективна монографія / за ред. Е.М. Лібанової. Ін-т демографії та соціальних досліджень ім. М.В. Птухи НАН України. Київ, 2015. 356 с.
2. Безена І.М. Сучасна державна етнокультурна політика: механізми реалізації регіонального рівня у процесах демократизації та децентралізації в Україні. *Держава та регіони. Серія : Державне управління*. 2020. № 1. С. 58–64.
3. Шило К.М. Механізм державного регулювання формування трудового потенціалу. *Економіка і організація управління*. 2014. № 1 (17)–2 (18). С. 304–311.
4. Індикатори впливу культури на розвиток. ЮНЕСКО. Короткий аналітичний огляд щодо України. 2017. Видано за кошти ЄС. URL: https://www.culturepartnership.eu/upload/editor/2017/Policy%20Briefs/Abr-lv_C&C_photo_UA.pdf
5. Червеняк К.Т. Вплив етнопонаціонального фактора на суспільно-політичні процеси в Україні : автореф. дис. ... канд. політ. наук. Львів, 2019. С. 21. URL: https://www.lnu.edu.ua/wp-content/uploads/2019/01/aref_cherveniak.pdf

6. Підбережник Н. Інституційний механізм публічного управління у сфері етнополітичних відносин в Україні. *Державне управління та місцеве самоврядування*. 2017. № 4 (35). С. 104–112. URL: <http://www.kbuara.kharkov.ua/e-book/tpdu/2017-4/doc/2/05.pdf>

7. Хабермас Ю. Постанциональная констелляция и будущее демократии. *Логос*. 2003. № 4-5 (39). С. 105–152. URL: <https://www.ruthenia.ru/logos/number/39/09.pdf>

8. 7. Леонова А.О. Державна етнокультурна політика в Україні на сучасному етапі: механізми формування і реалізації : автореф. дис. ... докт. політ. наук. Київ, 2005. С. 27. URL: www.irbis-nbuv.gov.ua>irbis_nbuv>cgiirbis_64

9. Про кількість і склад населення України за підсумками Всеукраїнського перепису населення, 2001 рік. Державний комітет статистики України. URL: <http://2001.ukrcensus.gov.ua/results/general/nationality/>

10. Бородін Є.І., Безена І.М., Марк Е. Генсон про шляхи демократизації та децентралізації публічних інституцій держави. *Публічне управління та митне адміністрування. Науковий збірник*. 2019. № 3 (22). 290 с. URL: <http://customs-admin.umsf.in.ua/archive/2019/3/25.pdf>

Bezena I.M. MODERN MECHANISMS OF IMPLEMENTATION OF STATE ETHNO-CULTURAL POLICY IN REGIONS OF UKRAINE

The article is devoted to the research of new mechanisms of modern regional state ethno-cultural policy in Ukraine. Practical mechanisms for establishing constructive cooperation between local authorities and representative ethno-cultural organizations in different regions of Dnipropetrovsk region are considered. Various forms of organizational activity of local authorities from the integrated territorial community to public administration of the regional level are analyzed in the outlined contexts.

The study analyzes some aspects of the practical results of the state policy implementation in the field of ethno-cultural relations and the development of a society which has stable comfortable environment, the development of educational processes in the formation of an educated and tolerant personality. In the current conditions of Ukraine, the issue of research on the public policy features aimed at developing a flexible social system (public and regional policy, education, culture), activities of regional authorities in processes directed at forming their own national identity and tolerance of representatives from other ethnic groups is actualized. State policy in the field of ethno-cultural development of the country, its formation and implementation, must necessarily be based on common values of social principles: democracy, legality, humanism, publicity, science, etc. At the present stage of development of Ukraine, the need to determine the effectiveness of the state ethno-cultural policy, which is related to the systemic capacity of the civil service institutions and administration to ensure its elaboration and implementation, has been outlined.

The study found that the level of work of regional authorities and public assets of different ethnic cultures depends on solving socio-economic problems, creating investment attractiveness and progress in the process of changing community priorities aimed at creating a favorable and comfortable environment for people. The findings of the study are the following: the relevance of consistent organizational activities of public institutions of the community directed at preserving peace and coexistence of different ethnic groups; formation of mutual respect among representatives of different ethnic groups and system of cultural and educational work; involvement of citizens from different ethnic groups in the implementation of infrastructure projects in communities aimed at making positive changes in the quality of life and peace.

Key words: *ethno politics, territorial community, authority of the authorities, self-organization of the population, tolerance.*